

Sygn. akt IV CO 50/10

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Bogumiła Ustjanicz

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 listopada 2010 r.,
na skutek skargi uczestniczek postępowania
o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego
z dnia 5 marca 2010 r., sygn. akt IV CZ 5/10,
w sprawie z wniosku Okręgowego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.
przy uczestnictwie Joanny S.-K., Janiny S.-I., Mieczysławy M.-P. i Magdaleny G.
o stwierdzenie zasiedzenia,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy, w sprawie z wniosku Okręgowego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., z udziałem Joanny S.-K., Janiny S.-I., Mieczysławy M.-P. oraz Magdaleny G. o stwierdzenie zasiedzenia, postanowieniem z dnia 25 września 2009 r. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczek postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 28 listopada 2008 r.

W uzasadnieniu podniósł, że zgodnie z art. 398⁴ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna oprócz wymogów formalnych wskazanych w § 1 i 2 tego artykułu powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu sporu. Jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia tych wymagań przewodniczący w sądzie drugiej instancji, zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 3 kwietnia 2009 r. pełnomocnik skarżących został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych skargi, między innymi przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Brak ten nie został uzupełniony w określonym terminie, co skutkowało odrzuceniem skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Uczestniczki postępowania zaskarżyły w całości to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2010 r. Sąd Najwyższy oddalił zażalenie uczestniczek podnosząc, że podanie wartości przedmiotu zaskarżenia w przedmiotowej sprawie było konieczne ze względu na potrzebę ustalenia i rozliczenia kosztów postępowania obejmujących opłaty za czynności adwokata – radcy prawnego (zob. uzasadnienie uchwały SN z 27 marca 2008 r., III CZP 7/08, nie publ.).

W dniu 13 sierpnia 2010 r. uczestniczki złożyły skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2010 r. i wniosły o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 399 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem, a więc spraw zakończonych prawomocnym rozstrzygnięciem sądu o charakterze merytorycznym. Tę samą przesłankę wyraża art. 524 § 1 dopuszczając wznowienie w postępowaniu nieprocesowym w odniesieniu do prawomocnych postanowień orzekających co do istoty sprawy. Wznowienie postępowania w sprawach zakończonych innym rodzajem orzeczeń możliwe jest jedynie wobec postanowień kończących postępowanie w sprawie, jeżeli podstawę wznowienia stanowi art. 401¹ k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżących podstawy skargi o wznowienie są wyraźnie i wyczerpująco wyliczone w ustawie. Określają je przepisy art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99 (OSNP 2001, nr 4, poz. 133), a następnie w postanowieniu z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07 LEX nr 486003), jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że okoliczności w niej wskazane nie wyczerpują ustawowej przesłanki wznowienia, to podnoszona w żądaniu podstawa nie zachodzi. W takim przypadku skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu, stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, z dnia 26 września 2007 r., IV CZ 48/07, LEX nr 485887 i z dnia 15 stycznia 2008 r., III UZ 13/07, LEX nr 442729).

Przyjęta w kodeksie postępowania cywilnego regulacja podstaw wznowienia postępowania wyklucza konstrukcję dopuszczalności wznowienia z innych przyczyn niż wskazane w ustawie.

Wbrew stanowisku skarżących wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej jest obowiązkiem ustawowym. W takim postępowaniu występuje sprzeczność interesów pomiędzy zainteresowanymi (art. 520 § 2 i 3 k.p.c.) i jej wskazanie jest niezbędne dla rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów pomiędzy wnioskodawcą i uczestnikami.

Skarżący pośrednio odwołali się także do podstawy nieważności, ze względu na brak należytego reprezentowania ich przez fachowego pełnomocnika (art. 401 pkt 2 k.p.c.). W judykaturze wyjaśniono, że jeżeli pełnomocnik podejmował czynności w sprawie, to nie zachodzi podstawa do przyjęcia występowania

przesłanki wznowienia braku należytej reprezentacji strony. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96, OSP 1997, nr 9, poz. 172 i z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 277/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 15 i z dnia 18 marca 2008 r., IV CZ 10/08 niepubl)). Dopiero niedziałanie w ogóle w sprawie pełnomocnika wymagałoby rozważenia istnienia podstawy wznowienia przewidzianej w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.